

Степова Еллада

Євген Маланюк

1.

Повіє вітер з Понту. Скитський степ
Прокинеться, зітхне, і буйна тирса
Зеленим морем знов на нім зросте,
І побіжать зелені хвилі. Ширша
За синє море встане широчінь.

О земле вічна, ти — одна на світі! —
На небі — глибочіє древня синь,
Внизу — прозора велетенська тінь
Від хмари, що жене південний вітер.

І при балках оселі завітчав
Вишневий цвіт, розквітлий снігом сонця,—
Твій шлюбний цвіт — та срібная парча...
І чорні очі ваблять крізь віконця.

Ой, вийди в сад, що бджолами бренить,
Поглянь: земля справляє з сонцем шлюби!
Та вдарить час. Мов меч, упаде мить,
І нікому тоді оборонить
Твою весну від вихору і згуби.

2.

А може, й не Еллада степова,
Лиш відьма й сотниківна мертва й гарна,
Що чорним ядом серце напува
І опівночі воскресає марно.

В безбожній церкві — шабаш, шум і шал.
Кувінька кнур. Хтось бреше песім писком.
В живуче тіло мертва душа
Вступає знов. І — ось вона! Так близько!

Труна свистить, колючн. А Вій

Залізні вже розплющує зіниці.
Півнів не чуть. І в мутній голові
Горить одне, що все це — ні! — не сниться.

3.

Кричу в туман, в цвинтарну млу,
Та — ненамарне. День настане,—
Жбурнуть в розжарену смолу
Зухвальця тіло окаянне.

Під гул дзвіниць, під гомін міст,
В ім'я краси, життя і ладу,
Високий виставлять поміст —
Навік четвертувати зраду.

І хоч рубати буде кат
Гидку потвору вже на — амінь,
Та довго ще живучий гад
Підскакуватиме шматками.